

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΣΚΥΛΟΣ

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

[Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου]

—Ὁ Τρεξὸρ μου ἄρχισε νὰ μεγαλώνῃ. Ἐγινε ἓνα μεγάλο σκυλί μὲ μακρὰ αὐτιά καὶ χοντρή οὐρά. Μοῦ εἶχε δὲ ἐξαιρετικὴ συμπάθεια. Τὸ κυνήγι στὴ περιοχὴ μας δὲν εἶναι καλὸ, ἀφοῦ ὅμως εἶχα σκύλο προμηθεύτηκα κ' ἓνα ὄπλο κι' ἄρχισα νὰ περιπλανῶμαι εἰς τὰ πέριξ μουζι μὲ τὸν Τρεξὸν μου.

Κάποτε, κάποτε πετυχέναμε καὶ κανένα λαγὼ—ἀχ θεέ μου πῶς τοὺς κυνηγοῦσε τοὺς λαγούς.—Τὸ σπουδαῖο ὅμως ἦτανε ὅτι ὁ Τρεξὸρ μὲ ἀκολουθοῦσε βῆμα πρὸς βῆμα. Ὅπου ἤμουν ἐγὼ ἐκεῖ ἦταν κι' αὐτός. Ἀκόμη καὶ στὸ χαμάμ μὲ ἔπερνε ἀπὸ κοντὰ, στὴ τιμὴ μου κύριοι!

Μία ἀπὸ τὴς κυρίας μας ἠθέλησε κάποτε γιὰ τὸ σκυλί μου αὐτὸ νὰ μὲ πετάξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σαλόνι τῆς.

Κάποτε τὸ θέρος συνέβη—πρέπει νὰ σᾶς πῶ, — ἦταν ἓνα θερμὸ καὶ ξερὸ θέρος ἢ ἀτμόσφαιρα ἦταν γεμάτη καπνὸ καὶ ομίχλη, ἐπικρατοῦσε ἢ ὁσμὴ πυρκαϊᾶς. Μοῦ ἦταν ἀρκετὰ πληκτικὸ νὰ περάσω ὅλη μου τὴν ἡμέρα καθισμένος σχεδὸν ὀλόγυμνος σπῆτι μου.

Ἐπῆγα λοιπὸν σὲ μιὰ ἀπὸ τῆς γειτόνισσες μου. Δὲν κατοικοῦσε καὶ πολὺ μακρὰ ἀπὸ μένα καὶ ἦταν μιὰ πολὺ εὐχάριστη κυρία. Ἦταν καὶ ὠραία, μόνον ποῦ δὲν εἶχε σταθερὸ χαρακτῆρα. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι καὶ σπουδαῖο πρᾶγμα εἰς τὸ γυναικεῖο φύ-

λο. Πολλὲς φορὲς μάλιστα εἶναι καὶ ἐνδιαφέρον... Ἔτσι ἐπῆγα σπῆτι τῆς.

Μόλις ἐτοιμαζόμενον νὰ κτυπήσω τὴν πόρτα, ἄκουσα αἰφνίδια πίσω μου ἓνα θόρυβο κατὶ σὰν φωνὴ παιδιῶν... Γυρίζω. Παναγιά μου! Ἀκριβῶς κατ' ἐπάνω μου ἔρχεται ἓνα πελώριο ἐρυθρὸ ζῶο, ποῦ στὴν πρώτη στιγμή δὲν μπόρεσα νὰ ἀντιληφθῶ, ὅτι ἦταν σκύλος.

Δὲν εἶχα ἀκόμη καιρὸ νὰ πάρω ἀνάσα καὶ τὸ μανιωμένο ζῶο εἶναι στὴν ἀλλή, σηκώνεται στὰ πιουνὰ του πόδια καὶ πετιέται στὸ στήθος μου.

Γιὰ σκεφθῆτε τὴ θέσι μου! Ἡ καρδιά μου στάθηκε, δὲν μπορῶ καὶ νὰ κουνήσω τὰ χέρια μου, ἔχω τελείως ἀπολιθωθῆ... Βλέπω μονάχα τὰ φοβερὰ ἄσπρα στυλόδοστα σχεδὸν ἐπάνω στὴ μύτη μου, τὴν νόκικην ἀφρισμένη γλώσσα.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως δρῶνεται μπροστὰ μου ἓνα ἄλλο μαῦρο σῶμα. Πηδάω στὸν ἄερα σὰν λαστιχέσιο τόπι. Ἦταν ὁ ἀγαπημένος μου Τρεξὸρ ποῦ ἔτρεξε νὰ μὲ βοηθήσῃ δαγκώνοντας σφιχτὰ στὸ λαιμὸ τὸν ἐχθρὸ μου.

Αὐτὸς ἔτριξε τὰ δόντια του, ἔβγαλε κατὶ μισοπνιγμένες φωνές καὶ διπιοχώρησε.

Βρίσκω καιρὸ ἀνοίγω τὴν πόρτα καὶ εἶμαι κιόλας στὸν προθάλαμο. Στέκομαι ἐκεῖ τελείως ἀποχαυνωμένος. σηλώνω τὸ νογμί μου στὴν πόρτα κι' ἀκούω τὸν ἀπελπιστικὸν ἀγῶνα ποῦ διεξάγεται ἀπ' ἔξω.

Ἀρχίζω νὰ φωνάζω, νὰ ζητῶ βοήθεια

“Όλο τὸ σπίτι σηκώνεται στὸ πόδι.

Ἡ Νυμφοδόωρα Στεμονόβνα τρέχει μὲ λυμένα μαλλιά. Φωνές διάφορες ἀκούονται ἀπ’ ἐξω καὶ αἴφνης μιὰ ποῦ πρὸς στιγμὴν επικρατεῖ:

— «Πιάστε τον, πιάστε τον, κλείστε τὴν πόρτα!»

* Ἀνοίγω λιγάκι καὶ βλέπω:

Τὸ θηρίο δὲν εἶναι πλέον στὴν αὐλή. Ἄν θρωποὶ τρέχουν ἐδῶ κ’ ἐκεῖ, εἶναι ὅλοι τους σὰν τρελλοί.

— Πρὸς στὸ χωριό, πρὸς τὸ χωριό τράβηξε! φωνάζει μιὰ γυναῖκα μ’ ἓνα τεράστιο στολίδι στὸ κεφάλι, ἀπὸ “να παράθυρο.

Κατέβηκα πάλιν στὴν αὐλή.

Ποῦ εἶναι ὁ Τρεξόρ μου; Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδα τὸν σωτήρα μου. Ἐρχεται ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς, κουτσαίνει καὶ εἶναι καταδαγκωμένος καὶ ματωμένος....

* Ἀλλὰ τί συνέβη πραγματικά; ἐρωτῶ τοὺς ἀνθρώπους.

Αὐτοὶ ὅμως ἐξακολουθοῦν νὰ τρέχουν ἀκόμη χωρὶς νὰ ξέρουν τί κάνουν.— “Ἐνα λυσσασμένο σκυλί!» μοῦ φώναξε κάποιος ἀπ’ αὐτοὺς στὸ τέλος. Εἶναι τοῦ κόμητα... ἀπὸ χθὲς γυρίζει ἐδῶ πέρα.

Στὴν περιοχὴ μας εἴχαμε κ’ ἓνα κόμητα ποῦ διατηροῦσε κἀτι φοβερὰ σκυλιὰ ποῦχε φέρει ἀπ’ τὸ ἐξωτερικό. Τὰ γονατὰ μου τρέμουν. Τρέχω σένα καθρέφτη γιὰ νὰ δῶ μήπως μὲ δάγκωσε.

“Ὅχι, δόξα σοι ὁ θεός, δὲν βλέπω τίποτε. Μονάχα τὸ πρόσωπό μου εἶναι καταπράσινο.

* Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Νυμφοδόωρα εἶναι πεσμένη ἐπάνω στὸ ντιβάνι καὶ κακαρίζει ἀπὸ τὸν τρόμο τῆς σὰν κόττα.

Τέλος συνέρχεται καὶ μὲ φωνὴ κουρασμένη μὲ ρωτᾷ ἂν ζῶ ἀκόμη. Τῆς λέγω, ὅτι ζῶ καὶ ὅτι ὁ Τρεξόρ εἶναι ὁ σωτήρας μου.— Ἀ! μοῦ λέγει τί αὐτοθυσία! Τὸν ἐπνιξε λοιπὸν ὁ λυσσασμένος σκύλος;— “Ὅχι, τῆς ἀπαντῶ. Δὲν τὸν ἐπνιξε καθόλου, ἀλλὰ τὸν ἐπλήγω σε τρομερά.— Ἀχ! μοῦ λέγει πάλιν, τότε πρέπει νὰ τὸν σκοτώσουν!— “Ὅχι, τῆς ἀντιλέγω, εἰς αὐτὸ δὲν συμφωνῶ. Θὰ προσπαθῆσω νὰ τὸν θεραπεύσω....

Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ὁ Τρεξόρ γρατσουνίζει ἀπ’ ἐξω τὴν πόρτα, θέλω νὰ τοῦ ἀνοίξω.

— Ἀχ! μοῦ λέγει πάλιν, τί σὰς ἤρθε; αὐτὸς θὰ μᾶς δαγκώσῃ ὅλους!— Συγγνώμη τῆς λέγω, τὸ δηλητήριο δὲν ἐνεργεῖ τόσο γρήγορα.

— Ἀχ! πῶς μπορεῖ νὰ λήθῃ κανεὶς τέτοια πράγματα, θὰ εἰσθε ἀσφαλῶς τρελλοί.

— Νυμφοδόωρα, τῆς λέγω, ἡσύχασε, γίνου λογική.... Αὐτὸ ἤρκεσε γιὰ νὰ ἀρχίσῃ τῆς φωνές: “Ἐξω, ἔξω φύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἀμέσως μὲ τὸν ἀηδὴ σκύλο σας!

— Καλὰ, τῆς λέγω, πηγαίνω.

— Ἀμέσως αὐτὴ τὴ στιγμὴ, φύγε, σὺ δολοφόνε καὶ μὴ τολμήσης νὰ ξαναπατήσης τὸ πόδι σου ἐδῶ μέσα.

Μπορεῖς νὰ λυσσάξῃς καὶ σὺ ὁ ἴδιος!—

— Πολὺ καλὰ, τῆς λέγω, ἐπιτρέψτε μου μόνον νὰ χρησιμοποιήσω ἓνα ἀμάξι σας γιὰτι φοβᾶμαι τώρα νὰ πάω μὲ τὰ πόδια σπίτι.

Μὲ κοιτάζει μὲ ἀπορία ὕστερα φωνάζει:— Δώστε ἓνα ἀμάξι, μιὰ βιτώρια, ὅτι θέλω, μόνο νὰ μὴ τὸν ξαναἰδῶ. Αὐτὰ τὰ μάτια! Τί μάτια κάνει. Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ φεύγει ἀπ’ τὸ δωμάτιο, δίνει σὲ μιὰ ὑπηρετρια ἓνα μπάτσο,— καὶ ἀκούω στὸ διπλανὸ δωμάτιον ἀπροσβάλλεται ἀπὸ ὑστερική κρίσι. Θέλετε νὰ μὲ πιστέψῃτε, θέλετε ὄχι κύριοί μου ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ διέκοψα κάθε σχέση μὲ τὴν Νυμφοδόωρα Σεμγιονόβνα. Καὶ μετὰ πολλὴ σκέψι μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι καὶ γιὰ τὴν ὑπηρεσία αὐτὴ θὰ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου ὅλη μου τὴν ζωὴ ὑποχρεωμένον στὸν πιστὸ μου φίλῳ Τρεξόρ.

Εἶπα λοιπὸν νὰ μοῦ ετοιμάσουν ἓν’ ἀμάξι, ἀνέβηκα ἐπάνω μὲ τὸν Τρεξόρ μου καὶ ἐξεκίνησα γιὰ τὸ σπίτι Μόλις ἐφθάσαμε τὸν ἐξήτασα, ἐπλυνα τῆς πληγῆς του καὶ ἀπεφάσισα τὸ ἄλλο πρωτὶ νὰ τὸν πάω σὲ μιὰ σοφὴ γυναῖκα, ποῦ κατοικοῦσε στὴν περιφέρεια τοῦ Γρέφρεμοβ. Ἡ σοφὴ αὐτὴ γυναῖκα δὲν ἦταν παρὰ ἓνας γέρος χωριάτης, ἓνας πολὺ παραξένος ἀνθρώπος: ἐπιθύριζε λίγα λόγια ἐπάνω ἀπὸ τὸ νερὸ— ἄλλοι λένε, ὅτι ἔριχνε μέσα καὶ σάλιο φιδίσιο,— ἔδινε νὰ πίνουν ἀπ’ αὐτὸ καὶ στὴν στιγμὴ κάθε ἀσθένεια ἐθεραπεύετο. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ θὰ ἤθελα στὸ Γρέφρεμοβ καὶ νὰ φλεβοτομηθῶ αὐτὸ κάποτε εἶναι πολὺ καλὸ κατὰ τὸ τρῶ μου, μόνο φυσικὰ ὄχι στὸ μπράτσο, ἀλλὰ στὸ μέρος τῆς ἀρτηρίας τοῦ ἀντίχειρος.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)